బుజ్జి బుజ్జి పాపాయి

మేఘమాలికలతో, తరుణ చంద్రికలతో దోబూచు లాడుతున్నట్టుగా వున్న ఆరంతస్థుల ఆ భవనం ముందు నుంచున్నాడు విజయ్. చంద్రుడిని చూసి ఉప్పొంగిన సాగరం లాగా ఉప్పొంగిందతని మనస్సు.

"ఈ యిల్లు నాది. ఇక్కడ నా కన్న తండ్రి వున్నాడు. ఆంతరంగాన్నించి అభిమానాన్ని పంచే నాన్నమ్మ వుంది. తన రక్తం పంచుకు పుట్టిన తన కన్న కొడుకున్నాడిక్కడే. ఎన్ని అవమానాలయినా సరే భరించి వాడిని కన్నతల్లిలా పెంచే ఆ అమ్మాయి వుంది. సోదరుడు కాకపోయినా సయాన తమ్ముడున్నాడు. యీ భవంతిలో, యీ ఐశ్వర్యంలో, యీ భాగంలో తనకీ భాగం ఉంది."

అలా అనుకోగానే అతని మనస్సులో మబ్బులు కమ్మినయ్. విషాదరాగం పలికే వీణలా అయింది మనస్సు వెంటనే రంగా మాటలు గుర్తుకొచ్చాయ్ అతనికి.

'విజయ్! నీ తండ్రి కర్కోటకుడు. నా చెల్లెల్ని ప్రేమించినట్టు నటించి, నీ పుట్టుకకి కారణమయ్యాడు. నీవు గర్భంలో పెరుగుతున్నావని తెలియగానే మమ్మల్ని పురుగుల్లాగా చూసి తరమివేశాడు, ఏ శక్తీలేని మేం అవమానాగ్నికి బలైపోయాం. మీ అమ్మ అవమానాన్ని భరించలేకక్రుంగికృంగి చనిపోయింది. నువ్వు నీ తండ్రిపై పగ తీర్చుకుని నీ తల్లి ఆత్మకు శాంతి చేకూర్చుతావో లేదో నీ యిష్టం. అతన్ని చంపద్దు హింసించు. నీ తమ్ముడు కృష్ణ అచ్చు నీలాగే వుంటాడు అతనిలా ఆ యింట్లోకి వెళ్ళు. డబ్బు దోచుకునిరా. తండ్రికొడుకుల మధ్య పోరాటం మొదలవుతుంది. ఇప్పటికే రాజీవ్ కృష్ణ కొడుకని, అతను మంజు ప్రియని మోసం చేశాడనీ అనుకుంటున్నాడు. ఆ క్షోభలో అంతా మధన పడుతున్నారు. ఈ దొంగతనాలు వీళ్ళనింకా బాధిస్తాయి...."

రంగా అలా చెప్పినా విజయ్ అందుకు అంగీకరించలేదు. ఎక్కడో అంతరాంతరాల్లో వుండే ఆత్మీయత అతన్ని ఆ పనికి సుముఖుడిని చెయ్యలేదు. కానీ రంగా పెంచిన పెంపకం - నిత్యం దొంగతనాలలో దోపిడీలలో మొద్దుబారిన మనస్సు - ఎప్పుడూ ప్రతీకారాన్నే వాంఛించే మనస్తత్వం విజయ్‌ని యీ 'నటన'కి సుముఖుడిని చేసింది.

'విజయ్! నువ్వు అరుణకి దూరం కావటానికి కారణం నీ తండ్రే! నీకే యీ ఆస్తిలో

భాగం వుంటే అరుణ అలా సేదరికానికి బలి అయిపోయేదా? సరైన వైద్యం లేక ప్రసవ సమయంలోనే చనిపోయేదా? బాగా ఆలోచించు పోనీ... నీ కన్న కొడుకుని చూసుకునేందుకయినా వెళ్ళిరా!' అన్నాడు రంగా.

ఆ ఆఖరి మాటలు విజయ్‌పై బాగా పనిచేసినయ్.

అతని మనస్సులో నిద్రాణంగా వున్న పితృప్రేమని తట్టి లేపినాయ్. "అవును తన కన్న కొడుకు.... తన అరుణ అనురాగాల పంట. తను పైలా పచ్చీసుగా వయస్సులో పరిచయమై తన గుండెల్లోని కోరికలని పండించిన అరుణ రక్తాన్ని పంచుక పుట్టిన బాబు ఎలా వున్నాడు ? తనలా వున్నాడా ? అరుణలా వున్నాడా ? తన పోలికలతో అరుణ అందంతో బంగారుబాబులా వున్నాడా? ఎలా వున్నాడు ?

బాబు ఆలోచనలు మనస్సులో మెదలగానే అతని మనస్సు రాగ రంజితమైంది. నెలపొడుపుకు విచ్చుకునే కలువమొగ్గలా అయింది మంచు ముత్యానికే తళతళలాడే తామర పువ్వులా అయింది. గోర్వెచ్చని ఎండకే తళ తళలాడిపోయే సూర్యకాంతమణిలా అయింది. ఆ భావనే గొప్పగా వుంది. ఏడాది నిండి రెండో ఏడులో ప్రవేశించిన ఆ ముద్దుల మూటని చూడాలనే ఆకాంక్షే అతని మనస్సుని నృత్యం చేసేంతగా కదలించింది.

అందుకే రంగా ఆడమన్నట్టుగా నటించేందుకు తయారై వచ్చాడు. "ఆ యింట్లో కృష్ణలాగా ప్రవేశిస్తాడు..... దర్జాగా' హుందాగా, ఠీవీగా ప్రవర్తిస్తాడు కృష్ణలా ఇనప్పెట్టెని తెరుస్తాడు. సర్వస్వం దోస్తాడు. కానీ అదంతా రంగా కోసం. తన కోసం ? తన కోసం ?....

తండ్రిని చూస్తాడు. ఇన్నేళ్ళుగా మూసుకుపోయిన ద్వారాల్ని తెరుస్తాడు. తమ్ముడి ఫోటోనయినా చూస్తాడు. ఎదురెదురుగా పడకపోయినా తమ్ముడిని తర్వాత చూడగలడు. నానమ్మని చూస్తాడు. తన నోముల పంటని కళ్ళారా చూసుకుంటాడు.

వాడి నెత్తుకుని ఆడి పాడి అల్లరి చేస్తాడు వాడిని ఎత్తుకుంటే ఎలావుంటుందో? తన మనస్సు పరవళ్ళు తొక్కుతుందో? తన్మయత్వంతో మూగవోతుందో?

ఎలావుంటాయి ఆ అపురూప క్షణాలు, పదే పదే తను కృష్ణలాగా చూసి వెళ్ళొచ్చు. పుత్ర మమకారాన్ని పండించుకోవచ్చు" ఆ ఆశతో వచ్చాడు విజయ్.

"ఎక్కడికెళ్లారు బాబూ! రెండు రోజులుగా మీరు యింటికే రావడం లేదని పెద్దబాబుగారు ఆందోళన పడుతున్నారు?" గేటు ముందు మంచుని తన ఆలోచనలో మునిగి పోయిన విజయ్ ఆ పలుకరింపుతో ఉలికి పడ్డాడు. చప్పున ఊహాలోకాల్లోంచి బయటపడ్డారు ఎదురుగా ధర్మయ్య – కన్నతల్లికి కరువైన కృష్ణని తన చేతుల్లో పెంచిన ధర్మయ్య.

'ఊ' అన్నాడు విజయ్. గేటు దాటి ఆ విశాల ప్రాంగణంలో అడుగు పెట్టాడు. పుట్టిన దాదిగా దాది సెంపకంలో విదేశాల్లో పెరిగి తొలిసారిగా తల్లిగడ్డ తెలుగు గడ్డపై కాలు మోపే వ్యక్తిలా అనుభూతిచెందాడు. " ఈ విశాల విశ్వంలో తనదంటూ చెప్పుకోవడానికి జానెడు స్థలం లేదు. కానీ పోరాడితే యీ భూమిలో తనకీ వాటా వస్తుంది. ఈ యింట్లో స్థానం

లభిస్తుంది. కానీ తనకు ఆ అదృష్టం లేదు. ఆయోగం లేదు తాను తానుగా నిలబడితే స్వాగతం పలికేది తండ్రి; సోదరుడు కాదు, న్యాయస్థానం కారాగారం తనని ఆహ్వానిస్తాయి. అందుకే తనెప్పటికీ అజ్ఞాతంగానే వుండిపోవాలి"

ఉస్సూరు మన్నాడు విజయ్.

గేటుకీ యింటికీ మధ్య విశాలమైన గార్డెన్. రంగుల రంగుల పూలమొక్కలు ఎత్తైన అశోకాలు.....కొబ్బరి చెట్లు.........మండు వేసంగిలోనయినా చల్లదనాన్ని కురిసేలా ఉంది.....ఇంటి ముందుకి వచ్చి స్ప్రింగ్ డోర్ హేండిల్ ముట్టుకున్నాడు. మంచు ముక్కని అధాత్తుగా స్పృశిస్తే కలిగే అనుభవం .ఒళ్ళంతా జల్లుమంది. ఈ ఆత్మీయస్పర్శ మనుషులకే కాదు ఇంటికీ వుందా అనుకున్నాడు విజయ్.

తలుపు తీసుకుని లోపల అడుగు పెట్టగానే ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చున్నారు నాగభూషణం గారు......"ఎక్కడికి వెళ్లేవ్ కృష్ణా..రెండు రోజులుగా యింటికే రాలేదు...." అప్యాయత తొలకరి జల్లులా వర్షించింది.

గుండె గొంతుకలోకి వచ్చినట్లైంది విజయ్‌కి.....ఈయనా తన తండ్రి.....తన జన్మ కారకుడు. ఎన్నోసార్లు చూశాడీయన్ని.........కానీ యీయనే తన కన్న తండ్రి అని తెలీదు.....ఎంత చిత్రంగా వుందీ సన్నివేశం? ఏమిటి తన గుండెల్లో యీ ఆరాటం? ఎగసి ఎగసి పడుతున్న అలలాగా మనస్సు కెందుకీ పరవళ్ళు. ఇదేనా ఆత్మీయత? ఇదేనా మమకారం? తను ఇన్నేళ్ళు జీవితంలో దేనికీ నోచుకోలేదు. వెన్నెల కిరణాల్లాంటి యీ చూపులకి, మలయ పవనం లాంటి యీ ఆత్మీయతకి, కర్పూరపు పలుకుల్లాంటి యీ పలుకులకి దూరమైన తనజీవితమేం జీవితం? దీనికి కారణం ఎవరు? వ్యక్తా? వ్యవస్థా ? కొలనులోని నీటిలా కదిలాయి ఊహలు.

'అలా వున్నావేం?'

మళ్ళీ ప్రశ్నించారు నాగభూషణం గారు

అంతలో వచ్చింది రమాదేవి. రెండు రోజులుగా ఇంటికి రాని మనవడిని చూడగానే ఆమె మనస్సు రెపరెప లాడింది, దగ్గరిగా వచ్చి అతన్ని ఆప్యాయంగా ముట్టుకుంది. వెంపలు రాస్తూ 'కన్నా! ఎక్కడికి వెళ్ళేవురా బాబూ! ఈ చేతుల్తో పెంచిన మీ నానమ్మ నిన్ను చూడకుండా రెండు రోజుల ఎలా వుండగలుతుందనుకున్నావురా? మరీ యింత మొండిగా తయారవుతున్నావేం? నీ మనస్సులో మార్పొస్తోందా - నా పెంపకంలోనే లోపం వుందా కృష్ణా! ఇదేం బావు లేదురా బాబూ ఇంకెప్పుడూ యిలా చెప్పకుండా యిల్లు విడిచి వెళ్ళనని నా చేతిలో చేయ్యేసి చెప్పరా బాబూ' అంది.......

చప్పున అతని కళ్ళలో నీరు తిరిగింది, బలవంతాన నిగ్రహించుకున్నాడు. గంగా ప్రవాహంలా ముంచెత్తిన ఆ అనురాగానికి తరతరలాడి పోయాడు విజయ్.

ఎక్కడి యీ ఆప్యాయత! ఎక్కడి ఆ యాంత్రిక జీవనం! తను ఎంత మధుర

జీవనానికి దూరమయ్యాడో యీ క్షణాన తెలుస్తున్నది! ఈ అనురాగ నిలయానికి దూరం చేసిన తండ్రిదా తప్పు తననంత కర్కశంగా, యాంత్రికంగా, పెంచి,కఠిన శిల్పంగా తయారు చేసిన రంగాదా తప్పు? తప్పా అది? ఊహూ, నేరం? కన్పించని, చట్టానికీ, న్యాయస్థానానికి దొరకని నేరం? శిక్ష తప్పించుకుని సమాజాన్ని వెర్రిగా నవ్వి హేళన చేసే నేరం!

'నానమ్మా!' గుండెల్లో పొంగిన లావా అమృత వాహినిగా రూపు మార్చుకుంది. అమూడక్షరాలా అతని హృదయాన్ని ప్రేమ ప్రవాహంలో తడిపేశాయి.

'పద!' స్నానం చేసి కమ్మని భోజనం చేసి హాయిగా నిదరోదువుగాని! తల చూడు ఎలా మాసి, రేగిపోయిందో!' అతని జుత్తులో వేళ్ళు జొనిపి ఆప్యాయంగా అంది రమాదేవి. విజయ్‌కి అమృత స్నానం చేస్తున్నట్టుగా వుంది. అదీ అనురాగా మృతం.

వెళ్ళమన్నట్టుగా చూశాడు నాగభూషణం.

మనవడి భుజాల చుట్టూ చేతులు వేసింది రమాదేవి. ఆమెకి రెండు రోజులుగా మనవడు కన్పించక కన్పించేసరికి ఎన్నో సంవత్సరాల నాడు తప్పిపోయి తిరిగి దొరికి తనకై తన యింటికి వెతుక్కుంటూ వచ్చినట్టుగా వుంది. ఒక్కొగడప. గది దాటుకుంటూ వెళుతున్నా రిద్దరూ. విజయ్‌కి ఆ యింటి గోడలని అంగుళం అంగుళం ముట్టుకుని చూడాలన్నంత ఆతృత, ఆ స్పర్శ ననుభవించాలన్న ఆరాటం, ఆప్రేమలని శాశ్వతంగా పొందాలన్నంత ఆవేశం త్రివేణి సంగమంలా తొందరిస్తున్నాయి. మనస్సు ఆలోచనకీ ఆచరణీయానికీ, ఆప్యాయతకీ ఆవేశానికి మధ్య గుడుసుళ్ళు పడుతున్నది.

గాలిలో తేలిపోయే దూది పింజల్లా తేలిపోతుంది మనస్సు. నానమ్మ దగ్గరుండి తలకు పోయించింది. జన్మ జన్మల మాలిన్యం తొలిగి పోతున్నట్టుగా అనిపించింది. తలార స్నానం చేయటం కూడా ఓ మధురానుభూతి అని తెలిసేది కాదు యిలా యిప్పుడు యీ యింటికి రాక పోయివుంటే! జీవితంలో ఎన్నెన్ని ఆనందాలున్నాయి! ఆప్యాయతలున్నాయి! అనురాగాలున్నాయి! ప్రతి క్షణమూ ప్రతి సన్నివేశమూ ఓ మధుర కావ్యంగా మలుచుకో గలిగే బ్రతుకులెంత ధన్యం! తను వీటి అన్నిటికీ దూరమయ్యాడు.

దీనికి కారణం ఎవరు?

తన తండ్రిని అంతగా ప్రేమించి అంతస్తులు చూసుకోకుండా తనని తాను అర్పించిన తల్లా? నిర్దాక్షిణ్యంగా ప్రేయసిని వదిలేసిన తండ్రా? తర్వాత తననలా పెంచిన మేన మామా?

ఎవరూ కాదేమో! ఇదంతా మానవ మనస్తత్వాలతో, జీవితాలతో, సెంటిమెంట్లతో ఆడుకునే విధి కారణమేమో లేకపోతే తన దౌర్భాగ్యం జాతకం కారణమా?

భోజనం చేసి కృష్ణ గదిలో పడుకున్న విజయ్ మనస్సు పరిపరివిధాల పోతున్నది. అలా అలా అలా ఆలోచనలు సాగిసాగి మనస్సు తమ్ముడిపై నిలిచింది.

గదినంతా పరిశీలిస్తే కృష్ణ కళాత్మక హృదయానికి అది ప్రతిబింబంలా వున్నది. నీలి

డిస్టెంపర్ రంగులో లేతనీలి రంగులో అస్పష్టంగా మెరుస్తోన్న వాల్ డిజైన్స్. వాటిని అలంకరించిన రంగు రంగుల అయిల్ పెయింట్స్.........

ఓ మూల వీణ.....తమ్ముడు సంగీత ప్రియుడా! గుండెలు ద్రవించేలా సంగీత ఝురుల్ని ప్రవహింప జేస్తాడా

తమ్ముడెలా మాటాడతాడో తనెదురైతే. ఫిల్మ్‌లో అతని నడక. ధోరణి తను చూశాడు. అతని గొంతు విన్నాడు. అతను నవ్వే విధానం. తల దువ్వుకునే తీరు భోజనం చేసే పద్ధతి అన్నీ ఓ మధుర మూర్తిని పరిచయం చేశాయి తనకి తెరపై అవన్నీ చూస్తోంటే తన గుండెలో రసస్పందనలు పురకలెత్తాయి.

అతన్ని చూడాలని, ఆప్యాయంగా పలుకరించాలనీ, గుండెల కేసి హత్తుకోవాలనీ బలీయమైన కోర్కె రగిలింది. కానీ అదెంత అసాధ్యం......తను కనీసం అతన్ని తెరపై చూశాడు. అతనికా అదృష్టం కూడా లేదు. ఒకే తండ్రి కొడుకులయినా తమ యిద్దరి మధ్యా ఎంత వ్యత్యాసం!

విజయ్ ఆలోచనలని చెల్లా చెదురుచేస్తూ పసివాడి ఏడ్పు వినిపించింది ఆ గొంతు వినగానే ఉలికి పాటుకి లోనయ్యాడు విజయ్.

ఆ గొంతు.......

ఆ లేత గొంతు......

అది......అది.....తన రక్తాన్ని పంచుకు పుట్టిన బాబు కమ్మని కంఠం తను, అరుణల అనురాగాల సంకేతం. తను ప్రేమ ప్రతిబింబం.......

చప్పున లేచి కూర్చున్నాడు విజయ్

అతని గుండెల్లో అనురాగం ఉవ్వెత్తున ఎగిసి పడుతున్నది. ఎప్పుడెప్పుడు వాడిని తను కన్న తండ్రిని చూస్తానా అని మనస్సు ఉవ్విళ్ళూరింది.

మంచం దిగేడు.

ఒక్క అడుగులో తలుపులు తీసుకొని వరండాలోకి వచ్చాడు విజయ్. అక్కడ...

✧ ✧ ✧

"చీ ...చీ్చి..చీ్చి......." ముద్దుగా అంటున్నది ప్రియ, ఆమె చేతిలో ఏడాది నిండిన బాబు.పచ్చని పసిమిలో బంగారు ఛాయని తలదన్నే రంగులో, పుంగరాల ముంగురులతో, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో, చక్కని ముక్కుతో, ఎర్రని బుల్లి పెదాలతో, మొనదేలిన గడ్డంతో, బూరె బుగ్గలతో ముద్దుగ బొద్దుగా బాబు......

ఒక్క క్షణంలో వాడి బొమ్మ విజయ్ మనస్సులో ముద్ర పడింది. గుండె గొంతులోకి ఎగిసి పడింది, తొలిసారి సాగర గర్భంలోంచి వెలువడి వస్తోన్న చంద్రోదయంలా అతని ఎదలో పుత్రవాత్సల్యం పెల్లుబికింది.

'బాబూ!' మనస్సంతా పూజారాధనకి సిద్ధపరిచిన పుష్పం జంటగా వేసినట్టుగా పిలిచాడు విజయ్, ఆక్షణంలో అతని ముఖం ఎంత కాంతితో నిండి పోయింది.

చప్పున యిటు తిరిగింది ప్రియ.

'మన్యా!' ఆమె కంఠంలోంచి అయిష్టం అప్రయత్నంగా శబ్దరూపం దాల్చింది. 'నువ్వు బాబుని పిలుస్తున్నావా' అంది అసహనంగా

'ప్రియా! తడబడ్డాడు విజయ్. బాబుని యిలా యివ్వు. నేను ఏడుపు మాన్పిస్తాను.

'మన్యా!...బాబుకి నీ స్పర్శ గిట్టదు. వాడికి నువ్వంటనే అసహ్యమేమో నిన్ను చూడగానే కెవ్వుమంటాడు. నువ్వెత్తు కుంటే గిల్లి ఏడ్పించినంతగా ఏడ్చేస్తాడు!' అని తిరిగి వాడిని లాలించ బోయింది. ఇంత సేపూ బాబు ఏడ్చేస్తూనే వున్నాడు.

ఆ ఏడుపువింటుంటే అతటి మనస్సు తరతరలాడి పోతున్నది. కనుఎదుట ఆత్మీయులని ఉరి తీసేస్తున్నంతగా బాధపడి పోతున్నాడు.

'ప్రియా! బాబుని ఒక్కసారి అందివ్వు'

'హూఁ ఎన్ని సార్లు చెప్పాలి? వీడు నీ కొడుకైనా నా కొడుకే, తల్లికి చేసిన అన్యాయానికి వీడు నీ స్పర్శని ద్వేషిస్తున్నాడు. పిల్లలు, దేవుళ్ళు ఒక్కటే! వాళ్ళు పాపాల్ని జరించలేరు."

దెబ్బ తిన్నట్టుగా చూశాడు విజయ్. అతనిలో అహం పట్టుదల శీర్షమెత్తుకొని నిలిచాయి. మొదటి నుంచీ అలవాటైన అనుకున్నది సాధించేదాకా వదలని పట్టుదల అతన్ని తొందర పెట్టింది.

చప్పున ఆమె చేతిలోంచి బాబుని అందుకున్నాడు 'ఊహూ' బలవంతంగా లాక్కున్నాడు.

ఆ తొందరపాటు చర్యకి బాబు కెవ్వుమన్నాడు. మరింతగా గొంతు పెంచి చప్పున విజయ్‌వైపు ముఖం తిప్పి తక్కున ఏడుపు ఆపేడు. తాయిలం కోసం ఆరాటపడి ఏడ్చే పిల్లవాడు అది చేతికి దొరకగానే ఏడుపు మానినట్టు, కొండలు దూకి, కోనలు దాటి, పొళ్ళుదాటి, ఏళ్ళు దాటి, తుప్పలు దాటి, తిప్పలు తిరిగి ప్రవహించి ప్రవహించి రసించి సముద్రుని చేరుకున్న నది శాంతించి అందులో కలసిపోయినట్టు బాబు విజయ్ స్పర్శకి, ముఖదర్శనానికి తన ఏడుపుమానేడు.

తొలిసారిగా వాడి నెత్తుకోగానే నెత్తురు గోళాలన్నీ ప్రేమ కాసారాలయ్యాయి. నరాలన్నీ వలపు రహదారులయి. అణువణువూ ఆత్మీయతకి అంతరంగమైంది. చూపులన్నీ వలపు వాహినులు అయ్యాయి.

చప్పున ముద్దాడేడు విజయ్,

బాబు కిలకిల నవ్వేడు. గిలిగింతలు పెట్టి మరీ నవ్వించినంతగా గలగల నవ్వేడు, వాడి కన్నులు మిలమిలమెరుస్తూ విజయ ప్రేమగీతికల్లా తళతళలాడేయి.

ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది ప్రియ.

ఆమెకేమీ అర్థం కాలేదు.

అంతా వింతగా వుంది. విచిత్రంగా వుంది.

ఏమిటీ సన్నివేశం అనుకుంది.

ఏడు ఏడు కాదా? మారిపోయాడా క్షణంలో-కృష్ణ కృష్ణ కాదా? బాబు స్పర్శతో పునీతుడై పోయాడా? మనిషి అయ్యాడా? మనసున్న మనిషి అయ్యాడా? అనుకుంది.

"నవ్వరా బాబూ! నవ్వు.

లోకంలో దుఃఖం అనేదే లేనట్టుగా నవ్వరా బాబూ!

దుఃఖ వీచికలే వీచని సుఖసంతోషాల స్వర్గాధి దేవతలా నవ్వరా బాబూ?

నా గుండెల్లో వెన్నెల్లు పండేలా నవ్వరా!

తొలకరి జల్లులా నవ్వుల్ని కురియించరా!

నా పాపాలు నశించేలా నీ నవ్వులతో నన్ను అభిషేకించరా?

తొలిసారి భూమ్మీద కాలుమోపే ఉవ్వాయిలా, మొదటిసారి దేవుడిని చూసిన పాపాయి లాగా నవ్వరా?

ఆలోచిస్తూ మూగపోయింది.

చూపులతోనే బాబుని అభిషిక్తుడిని చేస్తూ కనులతో తడుముతూ ఆనందిస్తున్నాడు. వాడి గుండె రాగాలాపన చేస్తున్నది.

విజయ్ బాబుని ఎత్తేసి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

భుజంపై వేసుకున్నాడు.

చందనం కన్నా చల్లగా, పూవుకన్నా మృదువుగా చంద్రిక కన్నా మనోహరంగా, అమృతంకన్నా ఆత్మీయంగా వున్న, ఆ స్పర్శా సౌఖ్యాన్ని, ఆ తండ్రీ కొడుకులు ఇద్దరూ అనుభవిస్తున్నారు.

ఇద్దర్నీ వింతగా - ఇది ఎనిమిదో విడ్డూరంగా గమనిస్తోంది ప్రియ.

పది నిమిషాలు గడిచాయి.

పరమ పవిత్రంగా కన్యాకుమారిలో దేవీ సన్నిధానంలో గడిపిన మహనీయుని లా అనుభూతించాడు విజయ్.

సాగరసంగమ మధురిమానంద చంద్రికా రసడోలికల్లో సుఖశాయి అయ్యాడు బాబు.

బాబుని తీసికెళ్ళి ప్రియ గదిలో పడుకో బెట్టాడు విజయ్. ఒక్కసారి అలా దగ్గర్లో నుంచుని బాబుని నిద్రపోతున్న బాబు నిద్రాముద్రిత సౌందర్యాన్ని కనులారా చూసుకున్నాడు. అతని గుండె రసవాహిని అయింది.

అతని వెన్నంటి వచ్చిన ప్రియ ఆశ్చర్యంలో ఉక్కిరి బిక్కిరవుతూ 'థాంక్స్' అంది వినిపించి వినిపించనట్లుగా, జన్మకి సరిపడ్డ ఆనందానుభూతుల్ని పొందిన వాడిలా విజయ్ ఒక్కసారి ప్రియని నిలువునా తన చూపులలో [illegible]

ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేశాడు విజయ్!

ఇది అనుభూతుల స్వర్గం. అందాల మార్గం, ఆనంద నిలయం. ఆత్మీయతల కాలయం. ఇక్కడ తనో అతిథి తన ప్రతి పర్వ్య ఓ నటన. కృత్రిమత్వం గూడు కట్టిన నటన తన కిక్కడ స్థానం లేదు. తన యీ మకాం బొత్తిగా అశాశ్వతం. ఈ అందాలు, ఆనందాలు, ఆప్యాయతలూ తనవి కావాలనుకోవడం వెర్రి తను ఆ అదృష్టానికి నోచుకోలేదు.

ఏనాడో తన జీవితం వక్రమార్గం పట్టింది. దాన్నిండా ముళ్లూ రాళ్ళూ పరివాటు రంగా లోకంలో తల్లి చనిపోయినా మేనమామ బ్రతికుండాలంటారు. కానీ అది తన విషయంలో ఎంత అబద్ధం. తన తల్లి ఆ దుస్థితికి తనూ, తన తండ్రి, తాత కారణం అన్నట్టుగా ఈ కుటుంబంపై పగ సాధించడానికి తనని విషమయం చేశాడు రంగా!

ఛీ! ఛీ! తన బ్రతుకో పొలు అయింది. అతని చేతిలో తనో తూటా అయ్యాడు.

జరిగిందేదో జరిగింది. ఇంకా తను మనసు విడని పసిపాపే అనుకుంటున్నాడు రంగా! అనుకోనీ శాశ్వతంగా ఆ అజ్ఞానంలోనే వుండనీ.

ఈ నాడు ఈ పసి బిడ్డ తన మనసులోని పాపాన్ని తాపాన్ని ప్రక్షాళనం చేశాడు అతని చిరు నవ్వుల దొంతర్లలో తన బ్రతుకు పునీతం చేశాడు. అతని బంగారు స్పర్శలో ఇనుము లాంటి తన మనస్సు పూవులా మారిపోయింది.

ఈ మార్పు తాత్కాలికం కాకూడదు.

ఈ బోసి నవ్వుల బాబు చిరు నవ్వులు యీ యింటి కాంతులు కావాలంటే, తన తండ్రి. తమ్ముడు కుమారుడు [illegible] ఉండాలంటె తను శాశ్వతంగా దూరం కావాలి. కృష్ణ మాత్రమే యీ మధురానగరిలో తిరగాలి! అవును యీ యింటి పరిసరాలపై తన నీడకూడా పడకూడదు.

మనిషి బ్రతుక్కి ఐశ్వర్యం అక్కర్లేదు. కడుపు నిండేందుకి పిడికెడన్నం చాలు. అందుకోసం యీ దోపిడీలు దొంగతనాలు అక్కర్లేదు. కష్టిస్తే వచ్చే పిడికెడన్నం యిచ్చే తృప్తి మరేదీ యివ్వదు.

ఆ బ్రతుకెక్కడైనా వుంది. దాన్ని సులువుగా సాధించొచ్చు.

ఈ అందరికీ దూరమైనా వీళ్ళ బ్రతుకుల్ని వీళ్ళనే బ్రతుకనివ్వాలి. అంతే! అదే తుది నిర్ణయం."

విజయ్ ఆ నిర్ణయానికి రాగానే అతని మనస్సులో ప్రశాంతి నెలకొంది. కృత నిశ్చయంతో అతనా గడపదాటివచ్చేశాడు.

● (దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక) ●